

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 140. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649681506320/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Som afslutning på rejsen og kontrast til den vilde natur står mødet med storbyen Berlin, hvor sandet blæser én i øjnene, og berlinerviddet spiller, tungere end københavner-viddet, men alligevel!

I H.C. Andersens forfatterskab markerer *Skyggebilleder* opdagelsen af den romantiske natur. Rejsebeskrivelsen er en dannelsestæjse, en hjemgang til en litteratur, der havde genindsat naturen i dens rettheder. Herfra er vejen banet til de farverige naturbeskrivelser i romanerne *Improvisatoren* og *Kun en Spillemand*. Men også til de romantisk tonede naturstemninger i en række eventyr som »Reisekammeraten», »Den lille Havfrue», »De vilde Svaner» og »Klokken».

Den romantiske streng i Andersens forfatterskab bliver første gang steget på denne rejse, der på mere end én måde har karakter af initiéring, indvielse. Ikke blot en indvielse til den romantiske natur, men også til det at være digter.

Rejsen går gennem den emotionelt ladede natur frem mod den absolutte kulmination, der ikke er et landskabeligt højdepunkt, men et litterært: mødet med den tyske romantiker frem for alle – eventyrdigteren Ludwig Tieck.

Mødet med Tieck i Dresden er det punkt, som alle bogens linier stræber hen mod. Det har samme vægt som Oehlenschlägers møde med Goethe, men markerer et skift i interessen fra det klassiske til det romantiske. Kontrasten Tieck–Goethe måtte springe en samtidig læser i øjnene, for kort før *Skyggebilleder* havde Oehlenschläger skildret sit møde med Goethe i sin tyske *Selbstbiographie* 1829 (udgivet i forbindelse med den tyske 18-binds udgave af Oehlenschlägers *Schriften* 1829–30), der året efter overførtes til dansk under titlen *Levned*.

Med dette møde får rejsen sin sande karakter af hjemgang, af dannelsestæjse. Her får Andersen ridderslaget, erkendes som digter. Det viser sig, at Tieck kender hans *Fodreise*. Andersen er nået frem, han er svane blandt svaner.

Ved denne digterdåb knyttes der også tråde bagud til dansk romantik og til Andersens egne tidlige læreår, da han vandrede fra Slagelse til Sorø på besøg: Ved visitten hos Tieck medbringer Andersen en hilsen fra Ingemann samt dennes nyeste eventyr.

Nu skal man ikke tage fejl af denne bekendelse til romantikken og det romantiske. Først og fremmest fungerer den som en markéring af Andersens egen indvielse som digter. Med *Fodreise* havde han gjort